

Het beeld van Amy Carmichael

overgenomen uit "Open Doors"

De hele nacht dreunden de tamtams gestaag door en de duisternis hield me in een huiveringwekkende greep. Omdat ik de slaap niet kon vatten bleef ik liggen, met m'n ogen open. In het donker kreeg ik het volgende beeld op m'n netvlies.

Ik stond op een grasveld en voor m'n voeten was een bodemloze afgrond. In de afgrond zag ik donkere wolkengevaartes die over elkaar heen tuimelden. Daartussen onpeilbare lege diepten. Duizelig van hoogtevrees deed ik een paar stappen achteruit.

Toen zag ik menselijke gedaantes die zich in een lange sliert over het gras bewogen. Ze bewogen zich naar de rand van de afgrond. Ik onderscheidde een vrouw met een baby in haar armen en een klein kind dat zich aan haar rokken vastklampte. Ze stond te wankelen aan de rand. Toen zag ik dat ze blind was. Ze tilde haar voet op voor een volgende stap... in het niets. Mét haar kinderen stortte ze in het zwarte gat. Ik hoor nog haar angstschreeuw.

Toen zag ik nog veel meer mensen, van alle kanten kwamen ze aan. Ze waren allemaal blind, stekeblind, en ze gingen recht op de afgrond af. Ik hoorde ze schreeuwen als ze met wild graaiende armen naar beneden vielen, alsof ze zich nog ergens aan vast hoopten te houden. Sommigen vielen naar beneden zonder enig geluid. In pijnlijke verbazing vroeg ik me af waarom niemand hen tegenhield. Ik kon dat niet, ik stond als aan de grond genageld. Ook kon ik niet roepen. Hoe ik het ook probeerde, er kwam geen geluid uit m'n mond.

Toen zag ik dat er wachtposten waren langs de rand van de afgrond. Maar ze stonden veel te ver uit elkaar. De blinden liepen ongehinderd tussen de wachtposten door, zonder dat iemand hen waarschuwde. Het groene gras kreeg een rode kleur in mijn verbeelding en het gat gaapte als de muil van de hel.

Toen zag ik ineens een vredig tafereeltje: een groepje mensen die onder wat bomen zaten met hun rug naar de afgrond. Zij waren kransen van madeliefjes aan het vlechten. Soms keken ze verstoord op als ze een kreet uit de afgrond hoorden. Ze vonden het nogal een ongepast geluid. Als er één opstond om te kijken wat er aan de hand was, dan werd die onmiddellijk weer teruggetrokken door de anderen. "Maak je toch niet zo druk! Wacht maar gewoon tot iemand je stuurt. Je hebt je bloemenkrans nog niet eens af." Er was nog een groepje mensen. Dat bestond uit mensen, die dolgraag meer wachtposten wilden uitzetten. De wachtposten stonden soms kilometers uit elkaar. Maar ze ontdekten dat er bijna geen vrijwilligers waren.

Er stond een meisje in haar eentje de mensen tegen te houden, maar ze werd door haar moeder en de anderen teruggeroepen: het werd tijd om wat rust te nemen. maar niemand nam haar plaats in, zodat de mensen achter elkaar in de afgrond stortten als een waterval van zielen.

Een kind kon zich nog net vastgrijpen aan een graspol op de rand. Krampachtig hield het zich vast terwijl het luid om hulp riep, maar niemand scheen het te horen. Toen werd de pol onwtorteld en met een luide kreet stortte het kind naar beneden, terwijl twee kleine handjes de graspol bleven omklemmen.

Toen het meisje, dat tegen haar zin was teruggeroepen om uit te rusten, het kind hoorde schreeuwen, sprong ze overeind om haar plaats tussen de wachtposten weer in te nemen. Maar de mensen uit haar groep hielden haar tegen, "niemand is onmisbaar", en toen begonnen ze een christelijk lied te zingen.

Toen klonk er, door het lied heen, een geluid als van een miljoen gebroken harten, samengebald in een enkele snik. Ik werd bevangen door een inktzwarte angst, ik wist wat het was: de roep van het bloed!

Toen donderde er een stem, de stem van de Heer. Hij zei: Wat hebt gij gedaan? Hoor het bloed van uw broeder roept tot Mij van de aardbodem.

De tamtams gingen maar door, de duisternis hield me nog steeds in haar huiveringwekkende greep. Ik hoorde het gegil van de duivelaanbidders en de akelige woeste kreten van de bezetenen, die buiten de poort aan het dansen waren. Wat doet het er eigenlijk toe? Zo gaat het al jaren; en zo zal het nog wel jaren blijven. Waar maken we ons toch zo druk over?

God, vergeef ons !

God, schud ons wakker !

Maak onze ongevoeligheid te schande !

Maak onze zonde te schande !